

עין משפט‏**ג**‏**נר מצוה**

פב א מוי פ"ה מהל' עירוצין הלכה יג סגמ עשין א טור ש"ע א"ח ס' שפ: **פ**ג ב מיי' וסגמ שס טו"ש"ע א"ח ס' ש"ל סקיף א': **פ**ד ג מיי' שס טו"ש"ע א"ח שס וס' שפ סקיף ג': **פ**ה ד מיי' פ"ז מהל' שנת הלכה ז סגמ שס טו"ש"ע א"ח ס' שגס סקיף ט':

רב ניסים גאון

מתני' מני ר' מאיר הוא דאמר בעינן עירוב ובעינן שיתוף. הא דר' מאיר ורבנן כבר מפורשת בזה הפירק, מאי ר' מאיר ומאי רבנן דהניא מערבין בחצרות בפת.

רבינו חננאל

מני ר' מאיר היא דאמר בעינן עירוב ובעינן נמי שיתוף. אי הכי אימא מצינתא, נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן, ובתצירות ובמבוי, כרבנן דאמרי או מערבי או משתתפי. ופרקינן אפירוב דרישא קאי, והכי קתני כיון שעירבו (או נשתתפו) (ונשתתפו) נמי במבוי מותרין כאן וכאן. אי הכי אימא סיפא שכח אחד מבני חצר ולא עירב מותרין כאן וכאן, היכי דמי אי נימא כדקתא, אמאי מותרין והלא אוסר עליהן, דהנן שכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור כו'. ואוקימנא בשבטיל השיתוף שלא כדרך המצוי כיון דמחלל לחצר לא סלקי להדיא אי ליכא פתחים אלא חלונות צנלמא: **דאפקייה ועיייליה**. פירש צקונט' לאותה חצית בכל החצירות ומהן למצוי ומשם לחצר שהונח שם ולא לשם שיתוף ולפירושו ה"ל למימר דעיייליה ואפקיה ועיייליה וצחנס דחק לומר כן דמחילה היה צשאר חצירות ואפקיה למצוי והדר עייילי צזה החצר: **בני חבורה שהיו מסובין בו**. כאן לא שייך למימר דאפקיה ועיייליה דא"ע"י דיכול לומר דכל חד וחד הציא פת צחצר זה [דרך מצוי] כדי לסעוד סתמא דמלמא איירי שבעל הצית זה הזמינס לסעוד אללו ואע"פ שלא וזכה סומכין על פת שעל השלחן דזכו צו דמו שאין לומר שכן אירע שפת של צעל הצית היה מונח צשאר חצירות והוצא כאן דרך מצוי דהוצאה והכנסה זו לא מהניא חצית מידוי כיון שלא היה קנוי פת לכל בני החצורה צאותה שעה אלא היה של צעל הצית זה * ואין הכנסה והוצאה מועלת אא"כ היה של צעל השיתוף מאותה שעה:

עג:

אימא מציעתא ואם נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן אתיא ברבנן. ואפילו למאן דאמר לעיל [דף ע"א:] דצפת לא פליגי משמע ליה ואם נשתתפו צמצוי בכל ענין ואפילו נשתתפו צמצוי ציין: **אלא פשיטא דבטי"ל**. ואם תאמר למאן דאמר אין מצטלין

רשות מחלל לחצר היאך מותרין צמצוי הא אין יכול לצטל רשותו לצני חצר אחרת לרצא * דאמר לשמואל דאפילו צ' חצירות זו לפנים מוז פעמים דאין מצטלין ויש לומר דהא לא קשיא שהרי צמצוי נשתתף אצל הא קשיא היאך מועיל צמצוי ציטול לרצא דאמר צב' חצירות זו לפנים מוז דאין מצטלין ועל כרחק יש ציטול רשות צמצוי * כדדייקי שיהי ציטל להם רשותו ויש לומר דכיון דכולם שוין צמצוי זה כזה יכול לצטל אף לצני חצר אחרת שהמצוי חדל תשמישתא לתרווייהו ולא דמי לצ' חצירות דהא תשמישתא לחוד והא תשמישתא לחוד כדאמר לעיל * ולקמן [דף ע"ט.] תניא גבי צית שצין שתי חצירות ומלאהו תבן דלס נתמעט התבן מעשרה טפחים מצטלין הצית לזה ולזה והיינו טעמא דכפרישית דאפילו לשמואל הצית לחצירות חדא תשמישתא הוא לתרווייהו: **כל שיתוף שאין מבניו ומוציאו דרך פתחים למבוי לאו שמייה שיתוף**. פי' צקונטרס ולהכי לא תני רצ ופתוחין זו לזו דחייש דילמא מעיילי ליה דרך פתחים שציניהם משמע לפירוש *‏ ואם פתוחות זו לזו לא מהני צבן שיתוף ואפילו מעיילי ליה דרך מצוי גוזינן דילמא לא מעיילי אלא דרך פתח החצר וסמכין עליה ואם תאמר היכי משכחת ליה פלוגתא דרבי מאיר ורבנן דמערבין ומשתתפין אם לא בחצירות הפתוחות זו לזו ומשמע התם דמהני שיתוף ויש לומר דאשכחן לה צשעירצו החצירות דרך חלונות וכיון שאין פתח גמור מחלל לחצר גבזה * ורוחצ ד' ליכא למיגזר דילמא מפקי ועיילי השיתוף שלא כדרך המצוי כיון דמחלל לחצר לא סלקי להדיא אי ליכא פתחים אלא חלונות צנלמא:

דאפקייה ועיייליה. פירש צקונט' לאותה חצית בכל החצירות ומהן למצוי ומשם לחצר שהונח שם ולא לשם שיתוף ולפירושו ה"ל למימר דעיייליה ואפקיה ועיייליה וצחנס דחק לומר כן דמחילה היה צשאר חצירות ואפקיה למצוי והדר עייילי צזה החצר: **בני חבורה שהיו מסובין בו**. כאן לא שייך למימר דאפקיה ועיייליה דא"ע"י דיכול לומר דכל חד וחד הציא פת צחצר זה [דרך מצוי] כדי לסעוד סתמא דמלמא איירי שבעל הצית זה הזמינס לסעוד אללו ואע"פ שלא וזכה סומכין על פת שעל השלחן דזכו צו דמו שאין לומר שכן אירע שפת של צעל הצית היה מונח צשאר חצירות והוצא כאן דרך מצוי דהוצאה והכנסה זו לא מהניא חצית מידוי כיון שלא היה קנוי פת לכל בני החצורה צאותה שעה אלא היה של צעל הצית זה * ואין הכנסה והוצאה מועלת אא"כ היה של צעל השיתוף מאותה שעה:

הדר פרק ששי עירובין

ואם נשספסו כו'. צגמרר מותרן לה: **ושכח אחד מצני חצר ולא עירב**. צחצירו להחמיר חצירו אצל צשיתוף היה לו חלק: **מוסרין כאן וכאן**. השתא משמע דסומכין ובגמרר מותרן לה: **שהמצוי לחצירות מחלל נצחים**. כשם שאסור להוציא מן הצחים לחצר צלא עירוב כך אסור להוציא מן החצר למצוי צלא שיתוף ולא מימא דלא דמו צצית וחצר זו רשות היחיד חזו רשות הרבים אצל חצר ומצוי שניהן רשויות של רבים הן: **גמ' ואם נשספסו נמי**. ואקמייתא קאי ואם נשתתפו אף צמצוי קאמר: **אמאי מוסרין**. צאותה חצר הא רצי מאיר לית ליה סומכין על שיתוף: **מצני מצוי ולא נשספס**. אחת מן החצירות לא נשתתפה עם חצרתה צמצוי: **והא תניא**. לעיל * צפירקין גבי דדוקי: **רישא נמי דלא צטיל** הא דקתני שכח אחד מצני חצר צללא צטיל וקתני מותרים אלמא סומכין על השיתוף: **רישא וסיפא רצי מאיר**. רישא קתני עירצו צחצירות ולא נשתתפו צמצוי אסורין צמצוי אלא אם כן נשתתפו נמי צמצוי כרצי מאיר וסיפא קתני מצני מצוי ולא נשתתף אסורין צמצוי כרצי מאיר: **ומציעתא**. דקתני מצני חצר ולא עירב כו' כרצנן: **כולה רצי מאיר היא**. ומציעתא אמאי סומכין צני אותה חצר על השיתוף משום דרצונן עירצו דטעמא מאי כו': **רצ לא פני פתוחות** זו לזו. וכל עירצו צחצירות דמתניתין עירצו כל חצר לעצמה קאמר ומותרין צחצירות דקתני מותרין צני חצר לעצמן קאמר: **כל שיתוף שאין**. כל אחד ואחד מכניס חלקו דרך פתח חצירו למצוי ודרך מצוי יוליכוהו לחצר שיהא מונח צו: **לאו שמייה שיתוף**. שאם יכניסוהו דרך פתחים שמהצר לחצר אין נראה כשיתוף מצוי והכא נמי חייש רצ דילמא מעיילי ליה דרך פתחים שציניהן: **אין לרצי לערב** והא הכא דלקחו חצית צשותפות ולא נכנסה אלא לאותה חצר לצדה: **דאפקיה ועיייליה**. לחצית צכל החצירות ומהן למצוי ומשם לחצר שהונח שם ולא לשם שיתוף. ושינויא דחיקא הוא ולא הוי מסקנא הכי: **ציאז משספסין כו'**. תיובתא קא מוסיב ממתניתין דפרק חלון דלקמן [דף ע"ז:] דקתני התם ציאז משתתפין צמצוי מניח את החצית ואומר הרי זה לכל צני מצוי ומוכה להן כו' והא הכא דחד מזה מדידיה לכולהו ולא נכנסה לחצרותיהן: **מסובין צצית**. סומכין משום עירוב החצר כדאמר לקמן [פה:] עירובי חצירות צצית צצחצר: **מסובין צחצר**. סומכין משום שיתוף

דשיתופי מצאותו מותר להניחן צחצר צצמצוי אצל משום עירוב צצית צעינן דעירוב משום דירה וחצר לאו צר דירה הוא: **צמים** צצית צעל הצית היה מונח צשאר חצירות והוצא כאן דרך מצוי דהוצאה והכנסה זו לא מהניא חצית מידוי כיון שלא היה קנוי פת לכל בני החצורה צאותה שעה אלא היה של צעל הצית זה * ואין הכנסה והוצאה מועלת אא"כ היה של צעל השיתוף מאותה שעה:

מסורת הש"ס

א) ג"א שכת אצ, ב) לעיל סו:א, ג) לעיל סח:ז, ד) לעיל ע"א, ה) רש"ל מ"ז, ו) לקמן ע"ט:ז, ז) תוס' פה:, ח) [פירש"י ע"ז ע"י צעמ' הבא], ט) שנת קל: לעיל ה, [ע"ש צ"ע] ולקמן עד:א, י) לעיל סו:.

הגהות הב"ח

א) גמ' ממקיף לה רבה צר רב תמן: ב) רש"י ד"ה והא תניא לעיל ג"צ סוף דף סח ע"צ: ג) תוס' ד"ה אלא וכו' כדדייק מודתני שהרי וכו': ד) בא"ד כדאמר לעיל ג"צ דף סו ע"צ: ה) ד"ה כל וכו' משמע לפירוש דאם:

גליון הש"ס

גמ' ואם נשתתפו נמי קאמר. עיין לעיל דף קס ע"צ צרש"י ד"ה נסמין אשיתוף: תוס' ד"ה בני. ואין הבבשה והוצאה מובקלת. קשה לי דל"כ אף משני מחלה על מתני דלמיא משתתפים צמצוי וכו' ה"ז דאפקיה ועייליה. הא מקודם לא מהני זה כיון דההצית כולה דצב"ש. וע"כ דעתא אחר הויכח מפקא ומעייילא א"כ למאי לריך לזכות ע"י צט וצמו לא מיון דיעלאל לכל חצר וחצר יקנס חציו של כל אחד חלקו ציין ואע"ג:

רבינו חננאל (המשך)

שיתוף. ואילו הן פתוחות זו לזו מכניסות אחתו מוז לזו ואין מוציאין אחתו למבוי אינו שיתוף, לפיכך לא יחיי במתני פתוחות זו לזו. ומתבנין עליה מיהא בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ביין ולזה ביין גבי. ופרקי כגון דאפקיה להחזא יין והדר עייליה דרך פתחין למבוי. והכי נמי פריק כביצד משתתפין במבוי כגון דאפקיה להחזא מירי דמקני להו לבני מבוי, והדר עייליה דרך פתחין למבוי. איני דרב אמר לא הוי שיתוף עד דמעילי ליה דרך פתחין למבוי, והא רב הוא דאמר בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהם היום פת שעל להו השולחן נמיח את החצית ואומר הרי זה לכל צני מצוי ומוכה להן כו' והא הכא דחד מזה מדידיה לכולהו ולא נכנסה לחצרותיהן: **מסובין צצית**. סומכין משום עירוב החצר כדאמר לקמן [פה:] עירובי חצירות צצית צצחצר: **מסובין צחצר**. סומכין משום שיתוף דשיתופי מצאותו מותר להניחן צחצר צצמצוי אצל משום עירוב צצית צעינן דעירוב משום דירה וחצר לאו צר דירה הוא: **צמים** צצית צעל הצית היה מונח צשאר חצירות והוצא כאן דרך מצוי דהוצאה והכנסה זו לא מהניא חצית מידוי כיון שלא היה קנוי פת לכל בני החצורה צאותה שעה אלא היה של צעל הצית זה * ואין הכנסה והוצאה מועלת אא"כ היה של צעל השיתוף מאותה שעה: